

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/29/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2212211800
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:2212211800.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpený spoločnosťou: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti odporkyňi: G. Z., nar. XX.X.XXXX, bytom D. W. XXX, o zaplatenie 447,48 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 12.9.2013 č.k. 6C/349/2012-48 - v zamietajúcej časti včítane závislého výroku o náhrade trov konania, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti včítane závislého výroku o náhrade trov konania **r u š í a** vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

N a r i a d ť u j e súdu prvého stupňa **o p r a v u** vyhovujúceho výroku napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa v časti chýbajúceho určenia výšky priznaného úroku z omeškania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd odporkyňi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 57,49 Eur spolu s úrokom z omeškania (chýba v akej výške - poznámka odvolacieho súdu) od 19.7.2012 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku súd návrh zamietol a rozhodol, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil právne aplikáciou ustanovení Zákona o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z.z., § 2 písm. a), § 4 ods. 2 písm. g) ako i § 142 ods. 2 O.s.p. Po tom, ako uzavrel, že zmluva o úvere uzavretá medzi právnym predchodcom navrhovateľa VÚB a.s. a odporkyňou ako dlžníkom dňa 2.10.2004 je spotrebiteľskou zmluvou a preto sa na ňu vzťahuje zák. č. 258/2001 Z.z., súd v zmysle § 4 Zákona o spotrebiteľských úveroch skúmal, či v zmluve sú obsiahnuté všetky zákonom určené náležitosti a dospel k záveru, že tomu tak nie je, keď v zmluve absentuje údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov ako aj dohodnutá úroková sadzba, ktorá bola uvedená zrejme len v cenníku VÚB a.s., bez preukázania oboznámenia sa s ním odporkyňou. Vzhľadom na skutočnosť, že zmluva neobsahuje ročnú percentuálnu mieru nákladov v zmysle § 4 ods. 2 písm. g) Zákona o spotrebiteľskom úvere, treba úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Právny predchodca navrhovateľa poskytol odporkyňi úver 18.000 Sk v prepočte 597,49 Eur, z čoho mu odporkyňa uhradila sumu 540 Eur, čo vyplýva z tvrdení v návrhu, preto na samotnej istine odporkyňa dlhuje sumu 57,49 Eur, k čomu ju súd zaviazal spolu aj s úrokom z omeškania vo výške 6% ročne počnúc od 20.09.2005, kedy došlo k predčasnej splatnosti úveru. Vo zvyšku súd návrh ako nedôvodný zamietol a to napriek tomu, že dňa 20.12.2002 odporkyňa uzavrela s navrhovateľom dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach. Túto dohodu súd považoval za neplatnú, pretože sa prieči zákonu, medzi účastníkmi sa jedná o spotrebiteľský vzťah a odporkyňa ako spotrebiteľ sa takto vopred vzdala svojich práv a táto dohoda jednoznačne je v jej neprospech ako spotrebiteľa. Podľa § 142 ods. 2 O.s.p. súd vyslovil, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku, výlučne v zamietajúcej časti, podal prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie navrhovateľ, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej zamietajúcej časti zmenil tak, že návrhu vyhovie, resp. ho zruší a vec vráti súdu prvého stupňa na ďalšie konanie s tým, že si zároveň uplatňuje aj náhradu trov odvolacieho konania vyčíslenú v sume 43,23 Eur. Ako odvolacie dôvody uviedol nesprávne právne posúdenie veci a nedostatočne zistený skutkový stav. Poukázal pritom na znenie ust. § 110 ods. 1 a § 558 Občianskeho zákonníka, ako i na obsah dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní dlhu uzavretej medzi účastníkmi dňa 6.12.2011. Upozornil na to, že v danom prípade došlo k nespochybniteľnému uznaniu dlhu, pričom aby nastali právne účinky spojené s uznaním podľa § 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka, teda k začatiu plynutia novej 10-ročnej premlčacej lehoty, zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu. Uznanie práva podľa § 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka nemožno stotožňovať s inštitútom uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka, čo potvrdzujú aj odlišné právne dôsledky, ktoré s nimi zákon spája. Uznanie premlčaného práva nie je z hľadiska účinkov spojených s § 110 ods. 1 OZ viazané na vedomosť dlžníka, že uznal premlčané právo. K prerušeniu plynutia pôvodnej premlčacej doby a začatiu novej 10-ročnej premlčacej doby dochádza bez ohľadu na to, či dlžník v čase uznania o premlčaní dlhu vedel alebo nie. Na rozdiel od toho § 558 Občianskeho zákonníka spája vedomosť toho, kto uznal premlčaný dlh o jeho premlčaní so vznikom vyvrátiteľnej domnienky, že dlh v čase uznania trval a ust. § 110 OZ nepodmieňuje samotné uznanie dlhu a jeho účinky s nutnosťou vedomosti toho, kto dlh uznal o jeho premlčaní a jeho následkoch. Keďže v danom prípade v predmetnej dohode žalovaný potvrdil vedomosť o premlčaní dlhu, nastali účinky ust. § 558 Občianskeho zákonníka a to, že záväzok uznaný žalovaným čo do dôvodu a výšky v čase uznania trval. Odvolateľ zdôraznil, že právny účinok spojený s uznaním práva, ktorý predpokladá § 110 ods. 1 veta druhá OZ, teda prerušenie plynutia pôvodnej premlčacej lehoty a začiatok plynutia novej 10-ročnej premlčacej lehoty, v takomto prípade nastupuje a žalovaný sa nemôže brániť námietkou premlčania. Rovnaký právny názor zastáva aj NS SR v rozsudkoch 3Cz 6/1968, 33Cdo 155/2007, 33Odo 934/2005, 33Odo 1039/2004, 33Odo 133/2005. Spôsob vyhodnotenia predložených dôkazov súdom prvého stupňa odvolateľ považuje za zarážajúci, kedy súd neprihliadol na jednoznačný dôkaz, že žalovaný sa dohodol s veriteľom na splátkach a zároveň uznal svoj záväzok voči nemu. Zároveň poukazuje aj na to, že aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nemožno chápať ako ochranu ľahkomyselnosti a nezodpovednosti spotrebiteľa. Zastáva názor, že súd vybočil z medzí a účelu ochrany spotrebiteľa upravenej v Občianskom zákonníku, keď úplne negoval hmotnoprávne inštitúty upravené v Občianskom zákonníku a to uznanie práva v zmysle § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako aj uznanie záväzku v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka vychádzajúc pritom iba z domnienok, ktoré riadne neodôvodnil. Odvolateľ zastáva názor, že žalovaný po tom, čo sa oboznámil s obsahom dohody, svojím podpisom svoj existujúci záväzok uznal a vyjadril svoju vedomosť s premlčaním pohľadávky. Odporca nebol k podpisu dohody žiadnym spôsobom donútený, uzatvorením predmetnej dohody taktiež nedochádza k zhoršeniu jeho postavenia ako spotrebiteľa, ale práve naopak, žalobca poskytol žalovanému možnosť plniť už existujúci splatný záväzok, s plnením ktorého sa odporca dostal do omeškania v splátkach.

Odporkyňa odvolací návrh nepodala. K doručenému odvolaniu navrhovateľa sa písomne nevyjadrila.

Krajský súd v Tmave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutej zamietajúcej časti včítane závislého výroku o náhrade trov konania v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 v spojení s ods. 2 písm. b) O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2) a po oboznámení sa s obsahom spisu dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je nevyhnutné v napadnutej časti zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Z odôvodnenia preskúmaného rozsudku vyplýva, že prvostupňový súd zamietajúci výrok založil na závere, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere v rozpore s ust. § 4 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch neobsahuje ročnú percentuálnu mieru nákladov, preto je ju potrebné považovať za bezúročná a bez poplatkov a dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach považoval za neplatnú, pretože sa prieči zákonu, keď medzi účastníkmi sa jedná o spotrebiteľský vzťah a odporkyňa ako spotrebiteľ sa takto vopred vzdala svojich práv, preto táto dohoda je jednoznačne v jej neprospech ako spotrebiteľa.

Z obsahu spisu bolo zistené, že žalobca ako postupník, ktorému bola predmetná pohľadávka postúpená Slovenskou sporiteľňou a.s., sa od žalovanej domáhal sumy 1 790,53 Eur spolu s úrokom z omeškania 13% ročne zo sumy 636,70 Eur od 20.5.2010 až do zaplatenia, sumy 53,13 Eur ako vyčísleného úroku z omeškania, včítane trov konania, z titulu poskytnutia peňažných prostriedkov žalovanej právny predchodcom žalobcu na základe zmluvy o vydaní a používaní bankovej platobnej karty zo dňa 5.8.2004 s poukazom aj na dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku medzi žalobcom ako postupníkom a žalovanou ako dlžníkom, ktorá bola uzavretá dňa 1.4.2010.

Hneď na úvod odvolací súd konštatuje, že nemožno súhlasiť so záverom súdu prvého stupňa, že vykonaným dokazovaním súd nemal preukázať, že žalobcovi vzniklo právo na zaplatenie uplatnenej pohľadávky v celom jej rozsahu, keďže pohľadávka je z pohľadu súdu prvého stupňa a skutočnosti, že sa jedná o záväzkovoprávny vzťah zo zmluvy, ktorej obsahom je peňažné plnenie, nepreskúmateľná. Dôvodom nesúhlasu odvolacieho súdu je tá skutočnosť, že podľa predloženej dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku uzavretej medzi žalobcom ako postupníkom a žalovanou ako dlžníkom malo dôjsť k uznaniu práva žalobcu.

Podľa § 558 Občianskeho zákonníka ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

K platnosti právneho úkonu uznania dlhu, okrem písomnej formy a všeobecných náležitostí predpísaných pre právne úkony je potrebné, aby dlžník vyjadril prísľub zaplatiť dlh, uviedol dôvod jeho vzniku a výšku v akom dlh uznáva.

Uznanie dlhu je samostatným zabezpečovacím inštitútom; zabezpečovaciu funkciu plní tým, že zakladá právnu domnienku existencie dlhu v čase uznania. Ide o jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi. Okrem všeobecných náležitostí predpísaných pre právne úkony (§ 34 Občianskeho zákonníka) je k jeho platnosti treba písomná forma a vyjadrenie prísľubu zaplatiť dlh a uvedenie dôvodu dlhu a jeho výšky, čiže ak má mať písomné uznanie práva dlžníkom právne dôsledky uvedené v ustanovení § 558 Občianskeho zákonníka, je potrebné, aby došlo k uznaniu práva ako čo do dôvodu, tak čo do výšky a rovnako musí byť pri uznaní práva jednoznačne dovoditeľný aj prísľub dlh zaplatiť. Pretože ide o právny inštitút v podobe právneho úkonu, pre ktorý je pod sankciou neplatnosti stanovená písomná forma (§ 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka), musí byť určitosť prejavu vôle uznať dlh čo do dôvodu a výšky a zároveň prisľúbiť dlh zaplatiť daná obsahom listiny, na ktorej sú zaznamenané; nestačí, že dlžníkovi, ktorý jednostranný právny úkon urobil, príp. veriteľovi, ktorému je tento úkon adresovaný, bol jasný dôvod uznávaného dlhu, jeho výška, tak aj prísľub dlh zaplatiť, ak to nie je poznateľné z textu listiny. Určitosť písomného prejavu vôle je objektívnou kategóriou a takýto prejav vôle by nemal vzbudzovať dôvodne pochybnosti o jeho obsahu ani u tretích osôb.

Jazykové vyjadrenie právneho úkonu možno síce vykladať prostriedkami gramatickými (z hľadiska možného významu jednotlivých použitých pojmov), logickými (z hľadiska vzájomnej nadväznosti použitých pojmov), či systematickými (z hľadiska radenia pojmov v štruktúre celého právneho úkonu), keď interpretácia obsahu právneho úkonu podľa § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemôže nahrádzať alebo meniť už urobené prejavy vôle (použitie zákonných výkladových pravidiel smeruje vždy iba na to, aby obsah právneho úkonu vyjadreného slovami, ktorý účastník urobil, bol vyložený v súlade so stavom, ktorý existoval v dobe, kedy bol úkon vyvíjaný).

Inštitút uznania dlhu podľa cit. § 558 Občianskeho zákonníka je ako už bolo uvedené samostatným zabezpečovacím inštitútom. Zabezpečovaciu funkciu plní tým, že zakladá právnu domnienku existencie dlhu v čase jeho uznania. Tým sa v spore posilňuje procesná pozícia práve veriteľa a nie dlžníka, pretože dôkazné bremeno sa presúva práve na dlžníka, ktorý ak namieta, že dlh neexistuje, je povinný túto skutočnosť preukázať. Uznáním dlhu teda prechádza dôkazné bremeno z veriteľa na dlžníka. Splnením predpokladov uvedených v cit. § 558 Občianskeho zákonníka dochádza jednak k založeniu vyvrátiteľnej právnej domnienky trvania dlhu a jednak sú s ním spojené i právne účinky pretrhnutia premlčacej lehoty v zmysle § 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka. Pokiaľ by v úkone absentoval výslovne prísľub zaplatenia dlhu, je dôsledkom tohto úkonu iba pretrhnutie premlčacej lehoty podľa § 110 ods. 2 veta druhá Občianskeho zákonníka a vyvrátiteľná právna domnienka trvania dlhu v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka nevznikne.

Tu je potrebné si uvedomiť, že v niektorých prípadoch zákon nerobí existenciu pohľadávky podmienkou (predpokladom) právneho úkonu, ktorý sa k nej vzťahuje. Tak tomu je aj v prípade neexistencie uznaného dlhu (záväzku), ktorá nerobí právny úkon uznania dlhu (záväzku) neplatným, nakoľko v dôsledku konštrukcie vyvrátiteľnej právnej domnienky (§ 558 Občianskeho zákonníka, ale aj § 323 Obchodného zákonníka) spočíva dôkazné bremeno ohľadom neexistencie dlhu na dlžníkovi. V opačnom prípade, teda ak by platilo, že nemožno platne uznať nedlh, by účinky uznania dlhu vôbec nenastali (vrátane uplatnenia vyvrátiteľnej právnej domnienky), čo by znamenalo, že dôkazné bremeno ohľadom neexistencie dlhu by nikdy neniesol dlžník, naopak veriteľ by musel vždy, dovoľavajúc sa uznania dlhu, preukazovať existenciu uznaného dlhu ako podmienku platnosti uznania dlhu a teda aj ako predpoklad k uplatneniu jeho účinkov (pozri rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 9. decembra 2004, sp. zn. 32 Odo 453/2004).

Možno preto uzavrieť, že pokiaľ sa súd prvého stupňa písomnosťou zo dňa 1.4.2010 vôbec nezaoberal (dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku uzavretá medzi žalobcom ako postupníkom a žalovanou ako dlžníkom) a tým neskúmal, či z nej vyplývajú nevyhnutné náležitosti uznania dlhu v zmysle ustanovenia § 558 Občianskeho zákonníka; teda jasný dôvod uznávaného dlhu, jeho výška, výslovné vyjadrenie prísľubu žalovanej čoby dlžníka žalobcovi čoby veriteľovi v listine špecifikovanú peňažnú sumu (dlh) uhradiť, pochybil. Argumentácia, súdu prvého stupňa, podľa ktorej, i keď listina obsahuje sumu, ktorú žalovaná uznáva, avšak nie je z nej zrejmé, aké príslušenstvo je zahrnuté do uznanej čiastky istiny, či sú v nej úroky a poplatky, keď príslušenstvo nie je s ohľadom na ustanovenie § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka špecifikované, preto nevzal pri rozhodovaní o veci dohodu o splátkach a uznanie záväzku do úvahy, je nie len v rozpore s ust. § 558 Občianskeho zákonníka, ale aj nepreskúmateľná.

Navyše z obsahu odvolania žalobcu vyplýva, že tento si je vedomý, že ním uplatnená pohľadávka je premlčaná, v dôsledku čoho k uzavretiu dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznania záväzku zo dňa 1.4.2010 došlo po jej premlčaní. Preto nezodpovedanou otázkou zostalo aj to, či toto uznanie premlčaného záväzku mohlo založiť právny následok behu novej 10-ročnej premlčacej lehoty odo dňa, keď k uznaniu dlhu došlo, teda od 1.4.2010 v zmysle § 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka, keďže z charakteru zmluvy o úvere uzatvorenej medzi právnym predchodcom navrhovateľa spoločnosťou VÚB a.s. a odporkyňou dňa 27.8.2004 vyplýva, že ide o zmluvu uzavretú ako spotrebiteľskú, pričom podľa ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy (teda aj súd) prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

V zmysle § 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo; ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premlčacia doba od uplynutia tejto lehoty.

Pre záver, že uznanie práva podľa § 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka nie je totožné s inštitútom uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka svedčia i odlišné právne dôsledky spojené s uznaním premlčaného práva. Zatiaľ čo uznanie premlčaného práva z hľadiska účinkov spojovaných s § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka nie je viazané na vedomosť dlžníka o tom, že uznal právo premlčané, úprava v § 558 Občianskeho zákonníka pre vznik domnienky trvania dlhu vyžaduje, aby ten, kto uznal premlčaný dlh o premlčaní vedel. Pokiaľ dlžník o premlčaní nevedel, uznanie dlhu právny následok v podobe tejto domnienky nemá, ale i tak dôjde k založeniu behu novej premlčacej doby podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vyššie uvedeným spôsobom vyriešila vzťah citovaný v ust. § 110 ods. 1 veta druhá a § 558 Občianskeho zákonníka už predčasom konštantná súdna judikatúra, od ktorej nebol dôvod odkloniť sa ani v danom prípade, napríklad v rozhodnutiach pod R 51/1968 alebo v novších rozhodnutiach NS ČR (kde dosiaľ platí v danej oblasti rovnaká právna úprava) v rozsudkoch NS ČR 33Cdo 155/2007, 33Cdo 133/2005, 33Odo 1039/2004.

S poukazom na vyššie uvedené prvostupňový súd pochybil, ak sa nezaoberal dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku uzavretou medzi žalobcom ako postupníkom a žalovanou ako dlžníkom dňa 1.4.2010, tým nesprávne posúdil aj dôkaznú povinnosť v konaní v súvislosti s týmto uznávacím prejavom, v dôsledku čoho s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu vec nesprávne právne posúdil a dospel k nesprávnemu právnemu záveru, že predmetný nárok je nepreukázaný, na základe ktorého žalobu i sčasti zamietol.

Keďže s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu, pričom nadväzne zároveň nedostatočne zistil skutkový stav na posúdenie dôvodnosti žalobou uplatneného nároku z iných hľadísk, ako len z hľadiska jeho domnelého neunesenia dôkazného bremena, odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti s použitím ust. § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. zrušil a podľa ods. 2 citovaného ustanovenia v zrušenom rozsahu vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené, keďže dospel k iným právnym záverom, musel napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, aby tým učinil zadosť princípu dvojinstančnosti občianskeho súdneho konania a neznemožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv, keďže by im odoprel možnosť odvolacieho prieskumu nových, z pohľadu doterajších záverov súdu prvého stupňa dosiaľ bezvýznamných skutočností, čím by účastníkom odňal možnosť konať pred súdom.

Povinnosťou prvostupňového súdu, súc pritom viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 226 O.s.p.), bude opätovne posúdiť žalobou uplatnený nárok žalobcu, prípadne doplniť potrebné dokazovanie a následne vo veci znova rozhodnúť. V novom rozhodnutí rozhodne prvostupňový súd i o náhrade tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Odvolací súd podľa § 222 ods. 3 O.s.p. zároveň nariadil súdu prvého stupňa opraviť vyhovujúci výrok napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa v časti chýbajúceho určenia výšky priznaného úroku z omeškania postupom podľa § 164 O.s.p. keďže došlo k zrejmej nesprávosti pri absencii jej uvedenia, ako pri vyhlásení rozsudku na pojednávaní dňa 12.9.2013, tak aj pri jeho písomnom vyhotovení (z odôvodnenia rozsudku výška priznaného úroku vyplýva).

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je možné podať odvolanie.